

NOKIA 3310

Vít KUNC – 5.A

Ještě dnes si pamatuju,
jakou jsem měla v obchodě nudu,
čekala jsem na kohokoliv,
jenže se to nevyvedlo,
přišlo za mnou dítě jedno
a doma mě hodilo do oliv.
Štěstí, že jsem 3310,
všechno totiž přežiju,
to dítě bylo pěkný zmetek,
prý moc z baterky vypiju.
Však náhle se stal zmar,
koupili si iPhone za peněz pár
a hodili mě do popelnice,
kde byla i lutenice.
Jelikož jsem měla už jen jednu čárku,
nevydržela jsem moc dlouho,
bezdomovec přivez kárku a řekl mi:
„Ahoj, ty technický slouho!
Odnesu tě do sběrného dvoru,
Tam už mají mobilů horu.“

Básnička o ledničce

Charlotte Sobotová – 5.A

Byla jednou jedna lednice,
která fungovala velice.
Dávali do ní potraviny,
mléko, máslo i luštěniny.
Jídlo bylo zdravé, chutné,
sloužila nám deset let,
ale potom jak když utne,
jí náhle došel ledový dech.
Zavezli jsme ji kovošrotu,
chceme přeci přírodu chránit,
do popelnice nehodíme ani starou botu,
takto Zemi budem bránit.

JÁ, TELEVIZE PHILIPS

Dobrý den. Jsem televize PHILIPS a mám černou barvu. Vyrobili mně v továrně. Pak mně naložili na kamión a odvezli do obchodu. Tam přijel jeden pán se svoji rodinkou. Koupili si mně a odvezli domů. Začala jsem s nimi bydlet. Stála jsem v obývacím pokoji. Rodinka to byla docela velká. Tatínek s maminkou, kluk Honzík a jeho sestřičky, dvojčátka Zuzanka a Petruška. Když tatínek zapojil moji přírodní šňůru do zásuvky a zmáčkl ovladač, do kterého musel dát nejprve baterie, naskočil obraz. Musel naladit program, zvuk, ale i barvy, podle toho, jak potřeboval. Maminka a děti to sledovali zdálky. Chtěl na to mít klid. Povedlo se to docela rychle. Tatínek rád sledoval sporty a různé dokumenty, pořad o vaření se Zdeňkem Polreichem. Maminka ráda sledovala také pořad o vaření, ale Prostřeno. Měla ráda i nekonečné seriály Ulice a Ordinace v Růžové zahradě 2. Honzík si pouštěl dětské pořady a pořady o přírodě a vesmíru. I také rád sledoval Policie v akci, i když maminka to neviděla ráda. Není to zrovna pořad pro děti. Sestřičky sledovaly to, co Honzík, a pak si na

to i společně hrály. Zatýkali se jako policie a také vařily ve své dětské kuchyňce. Často seděli u mě moc dlouho, až mě maminka ovladačem vypnula. To se děti zlobily, ale pak si hrály, a poté si mě chtěly pustit, ale hádaly se o ovladač, až jim spadl na zem. Po čase ovladač praskl a přestal fungovat. Naštěstí maminka kopala nový a já fungovala dál. Jednoho dne se tatínek chtěl dívat na své oblíbené dokumenty. Když vzal ovladač a zkusil mně zapnout, tak slyšel jen zvuk. Ale obraz nenaskočil. Zkoušel to několikrát, ale nic. Všichni byli smutní. Opraváře ani nezavolali, protože už jsem byla nemoderní televize a oprava by byla dražší než, když by si koupili novou. Nastal čas vyměnit mě a rozloučit se. Tatínek jel do obchodu s elektrospotřebiči, tam si vyhlédl jinou, která mě nahradila. Vytáhl mou šňůru ze zásuvky a uložil mně do krabice a odvezl do sběrného dvora, kde se odkládají staré elektrospotřebiče. Tam z nás starých a nepotřebných vyndají součástky, které se dají ještě recyklovat. Pak nastal můj úplný konec.

LEDNICE

Adéla Vorlíčková, 8.B

Dovolte mi, abych se vám představila. Mé jméno je Lednice Beko. Bydlím v Ústí nad Labem konkrétně v rodině Vorlíčkových. Jsem bílá, asi 180 cm vysoká a na svou rodinu“ koukám“ každý den skrze barevný displej, který mám na předních dveřích. Z bočních stran mám malované obrázky, které byly vytvořeny nejmladším členem rodiny Adélkou. V mojí rodině jsem již osm let.

Hezky se o mě starají. Pravidelně mě plní dobrým jídlem a pitím, také mě myjí. Každým dnem mě otevírají a dívají se, co by si asi tak dali.

Nejradši mám v sobě zeleninu a ovoce, protože vím, že je zdravá.

Dlouhá léta jsem se těšila dobrému zdraví. Až do minulého týdne. Začala jsem divně vrčet. Lekla jsem se co se to se mnou děje. Maminka Vorlíčková okolo mne vyděšeně chodila a z jejího výrazu jsem poznala, že má o mě velký strach. Pak přišel domů tatínek Vorlíček a já je slyšela, jak si něco ve vedlejší místnosti šeptají. Druhý den se u nás v kuchyni objevil pán v bílém plášti. Že by pan doktor?

Najednou byla všude strašná tma a ucítila jsem škrábání na zádech. Pak

šimrání na břicho. Po chvíli se mi zase rozsvítilo a já zase viděla. Ten pán v bílém plášti stál vedle maminky Vorlíčkové a něco jí zdlouhavě vysvětloval. Maminka začala plakat. Zbystřila jsem a uslyšela jsem slova, která žádná lednice nechce slyšet.

„Musíte jí dát pryč bez otálení“ řekl pán v bílém plášti. „Je to opravdu nutné“ zeptala se maminka Vorlíčková utírajíc si oči do kapesníku. „Ano.“ odpověděl rázně.

A opravdu se to stalo. Tma, zima, prázdné břicho a žádné známé otevírání dveří. Ocítla jsem se na sběrném dvoře. Volám o pomoc. „Haló rodino“ volám. Odpověď nikde. Oni to vážně udělali. Zbavili se mě.

Po několika dnech jsem opět ucítila ruce. Bohužel nebyli to ruce mé rodiny, ale nějakých neznámých pánů. Dali mě na vozík a jela jsem. Ale kam to mi bylo neznámé.

Po chvíli mě opět vyložili na nějaký stroj vše začalo hučet, bouchat a já věděla že můj život je u konce. Snad až mě zrecyklují, stane se ze mne opět nový krásný spotřebič.

Dobrý den, ráda bych se vám představila jsem multifunkční trouba Beko. O mém životě vám budu opět vyprávět příště.

MIKROVLNKA

Daniel Kováč 9. A

Znal jsem jednu rodinku,
co koupila si mikrovlnku.
První rok, druhý a třetí,
ten čas ale rychle letí.

Deset let dobře sloužila
a nakonec i dosloužila.
Dlouhá léta mikrovlnku měli
a nakonec ji vyměnili.

I když šla s velkým odporem,
nevydržela to pod tím náparem.
Na ulici byla hozená,
ta trouba mikrovlnná.

Nový domov u popelnice,
nelíbil se jí velice.
Přátele však našla si nový,
lednici a mixér tyčový.

Dobře žili, to je fakt,
o neútočení podepsali pakt.
U té modré popelnice,
na papír a roztrhané krabice.

Avšak nuda tam byla veliká,
dlouho už neviděli člověka.

Všichni dohodli se tedy,
že dál už to nevydrží tady.

A tak vyrazili do světa,
trochu přehnaná tato věta.
Pomalu šli totiž,
potkala je kdejaká potíž.

Potkali je divní frajeři,
nevěděli, že to jsou popeláři.
Chudáka mixéra sebrali,
sežrat autem ho nechali.

Když ujeli před domem,
neviděli nikoho za rohem.
Skleslou měli ti dva náladu,
jak po smutečním obřadu.

Šli stále do dále,
byť se pořád jen báli.
Zahlédli kouř v dálce,
cíl byl až na skládce.

Když zjistili, kam mizí odpad,
vnuklo jim to nějaký nápad.
A tak trouba na lednici -
„Pojď, zkusme recyklaci.“

TELEFONNÍ ŽIVOT

Jan Rous, 8. A

Koupil jsem si mobil,
ale hned se mi rozbil.

A tak jsem se naštvál,
takže jsem ho zahodil.

Telefon tam jen tak ležel –
hodiny, dny, měsíce a roky.
ale to až do další sloky.

A tak ten poničený mobil,
do popelnice na elektro odpad hodil.
Měl z toho dobrý pocit,
že mohl přírodě pomoci.

ELEKTRO

Zdeněk Procházka, 8. D

Myčky, pračky, ledničky,
jsou prý jen pro babičky.
Brousky, šrouby, vrtačky,
jsou prý zase pro tatky.

Přijdou k nám i kamarádi,
XBOX máme všichni rádi.
Ségra si dělá vlasy kulmou v pokoji

a já píšu domácí úkoly.

Já jen zase smůlu mám,
XBOXU se nedočkám.
Kamarádi už jsou tady
a já nevím, co jsou e-maily

Je mi teprve jenom deset,
kámoš volá: „Už tam neseď!“
Já už běžím do pokoje,
hrát hry, co jsou moje.

Už je večer, už jdu spát,
chce se mi však ještě hrát.
Rozhodl jsem se, že budu hrát jen hodinku,
přemluvil jsem totiž maminku.

Už usínám, už jdu spát,
nebo bych se mohl na televizi podívat?
Mluví tady o recyklaci,
jinde zase o meditaci.

V naší škole recyklujeme,
o výtvarce to namalujeme.
Kamarádi odpad třídí
A já chodím do nejlepší třídy.

RECYKLACE

Nikol Možná, 8. A

Recyklace, to je šance,
jak zachránit svět,
stačí najít zachránce,
aby čisto sved.

Telka sem a telka tam,
kam ten všechen svičnick dám?
Černá, to je barva hezká,
taky do ní patří směska.

Baterie, to je hrozba,
pro nás je to ale výzva,
lidé někdy netřídí,
neví, co se přihřítí.

Už slyšíme vibrace ...
a není to legrace.
Mobil je jako automobil,
říkám mu to, aby se už nezlobil.

Ještě než si jdu lehnout,
instagram si musím zčeknout,
nezapomenu žádosti přijímat,
tím se mi bude lépe usínat.

Tato generace je boj,
elektroniku si už odpoj.

A tohle je naše recyklace,
která je pro některé velká práce.

MOBILNÍ TELEFON

Kateřina Barátová, 8. A

Jsem mobilní telefon, ale mám nevděčného majitele. Už když jsem přišel a ti hodní lidé mě tak krásně zabalili, první co jsem viděl byl jen znechucený výraz mého majitele. Už mu sloužím dva roky a celé tělo mě bolí. Nezažil jsem den, kdybych nespadl na zem, nebo jsem nebyl přepracovaný.

Den co den jsem se snažil dělat to nejvíc, co umím, ale dočkal jsem se jen nadávek na to jaký jsem krám. Jednoho dne však jsem spadl na šterk, cítil jsem, jak se mé tělo drtí a najednou už byla jen tma, klid a žádná bolest, už jsem neslyšel zlá slova - ta poslední, která jsem slyšel byla "Tak ten mobil alespoň dones do elektra!" Byl to krásný pocit.

Za pár dní jsem spatřil znovu světlo, ale tentokrát jsem viděl jen krásný a upřímný úsměv mého nového majitele. Byl ze mě nadšený. A tak jsem prožíval krásné dny.

Den ode dne byl hezčí, byl jsem rád, že všichni lidé nejsou tak zlí a nevděční. Novému majiteli jsem sloužil čtyři roky, pak mě sice nahradil novější typ, ale já jsem byl i tak šťastný. Byl jsem odložen mezi další staré telefony a poté zrecyklován, měl jsem radost, že se zbytečně někde neválím v lese a jsem krásně využit.

ŠŤASTNÁ LEDNIČKA

Veronika Petráková, 8. A

Ahoj, jmenuji se Lednička. Bydlím v krásné kuchyni u hodných lidí, kteří do mě dávají různé potraviny. Vždy, když mě otevrou, mají na tváři šťastný výraz.

Dnes je pátek, to lidé jezdí na nákup, protože už ve mně není žádné jídlo. Ale dnešek nebyl obyčejný jako každý pátek. Lidé přišli s novou lednicí a já nevěděla, co se děje, opřeli ji vedle mě a odešli.

Druhý den byl ještě horší, než ten předešlý. Ráno za mnou přišel majitel a něco ve mně nastavoval, byla jsem dost zmatená. Později přišla majitelka, měla v ruce hadr a utěrku. Opatrně ze mě vyndala zbytky jídla a celou mě vymyla. Když přestala a odešla, bála jsem se, co bude dál.

Večer ke mně přišel můj majitel vyfotil fotky, dal mě na prodej na Let go. Ráno si pro mě přišli noví majitelé a odvezli si mě. Ale místo nové, krásné kuchyně mě odvezli .

Tento příběh skončil dobře, skončí tak i příště.

RECYKLACE TELKY MARTY

Natálie Novotná, 8. A

Jen co si dám večer sůšu,
televizi zapínám,
tak jak vždycky večer můžu,
pouštím si svůj seriál.

Televize protestuje,
nějak se jí nechce spustit, proužek černý
problikuje
a mně začlo srdce bušit.

Na odpis je naše Marta.

Na sběrný dvůr putuje,
tam z ní vyndaj velká plata
různých kovů - platů hojně.

Zrecyklují všechna plasty,
taky zlato prodají,
z naší milé hodné Marty
telefony vyrobí.

RECYKLACE

Lukáš Panocha, 8. A

Máš-li doma starou ledničku

a nevíš, co s ní?

Znám někoho, kdo to ví.

Do sběrného dvora ji dej,

k přírodě se hezky chovej.

Nadávej ji k popelnici,

nikdo si ji nevezme přeci.

Když ti telefon doslouží,

vyhodit ho, to si zaslouží!

A nebo, to tak vůbec není

Stačí ho přeci do elektra dát,

není se čeho bát.

peníze ti za to nebudou brát.

Když máš doma telku starou

a přestane fungovat,

jdeš si hedka koupit novou,

a ta stará, kam ji dát?

Do sběrného dvora přeci,

protože proč ne?

Tam elektronické věci

s chutí dáváme.

OBYČEJNÝ POČÍTAČ

Martin Mastík, 8. D

Byl to obyčejný počítač, rodina ho používala na všechno, děti na hry, rodiče na práci. Jednoho dne se počítač sekl a chvíli tak zůstal, ale dali mu ještě šanci, tak dál běžel a běžel, až jednoho dne se už nespustil vůbec. A tak ho rodina dala před dům k popelnici a koupili si nový. Počítači bylo líto, že ho nerecyklovali a koupili si jiný.

Jednoho dne jel kolem jeden pán, naložil počítač a jel ke sběrnému dvoru. Přijelo tam auto s dalšími elektrospotřebiči a vysypalo je na náš počítač, ten byl čím dál tím víc smutný, že se snad nikdy recyklace nedočká a bude tam navždy. Z ničeho nic, když spal, tak na něj přišla řada a konečně byl zrecyklován. A byl z něj postaven nový a výkonnější počítač.

Šťastný a plný sil byl počítač připraven jít k novému majiteli. Za pár hodin byl v prodejně a tam si ho vyzvedl jeden starší pán a když byl zaplacen a naložen, nemohl se dočkat toho, až ukáže, co vše umí. Ten pán byl vývojář a měl na starosti opravdu skvělé hry. Po roce už měl počítač hodně za sebou a jeho majitel měl radost z toho, že si tentokrát vybral zrovna tento počítač.

TŘÍDĚNÍ ODPADU

Tereza Prchlíková, 8. A

Pojďme trochu zauvažovat o třídění odpadu, konkrétně o třídění elektrospotřebičů. Elektrospotřebiče jsou všude okolo nás a jsou to věci denní potřeby. Každý minimálně jednou denně použijeme tyto věci jako např.: mobilní telefon, pračku, ledničku atd. Tyto spotřebiče se samozřejmě časem opotřebují, nebo rozbijí a kam potom putují? Mnoho lidí nechce třídít, či je to dokonce otravuje a vyhazují věci např. do lesů, nebo okolo domů.

Měli bychom se nad sebou zamyslet a uvědomit si, že tímto přístupem znečišťujeme planetu a vystavujeme zvířata i jiné lidi v okolí nebezpečí úrazu těmito spotřebiči, které jsme líní donést do správného kontejneru, nebo odvézt do sběrného dvora, kde se mohou zpracovat a z použitelných součástek sestavit nové spotřebiče. Díky starým, ale stále funkčním součástkám nemusíme čerpat přírodní zdroje tolik jako kdyby jsme měli vyrobit celé nové spotřebiče.

Naše planeta toto znečišťování nevydrží dlouho. Zamysleme se nad sebou, na této planetě budou jednou žít i naše děti, pokud tato planeta vůbec vydrží. Naše děti už možná nebudou moct nijak pomoci, ale my tu šanci máme a měli bychom ji využít.

Začněme třídít elektrospotřebiče, ale ne jen je, ale i ostatní odpad jako např. plasty, papír, sklo a směsný odpad.

Elektrospotřebiče můžeme třídít tímto způsobem: dávat je do červených kontejnerů, odvézt ty větší a těžší do sběrného dvora.

Dbejme na třídění odpadu a neznečišťujme dále naši planetu a začněme se o ni více starat. Naše planeta nám už dost pomohla a nadále pomáhá, pojďme ji teď také pomoci a zároveň i sobě pomůžeme k lepšímu životu.

MIXÉR

Martin Surý, 9. A

Když jsem se zrodil a probudil v obrovském skladu, tak jsem v tu dobu byl ten nejnovější model mixérů. Hned o mě byl velký zájem a ve skladu, v krabici jsem dlouho nepobyl.

Odvezla si mě jedna čtyřčlenná rodinka, která musela mít vše nové, jak říkala ta paní, co mě otevírala. Hned po příjezdu se na mě vrhly dvě malé děti, které byly na chlup stejné. Jedno mi poškrábalo víko, to bylo bolestivé. Jejich matka je ihned ode mne odehnala, protože si děti šly dělat úkoly. Postavila mě do jejich kuchyně a první týden zjišťovali, co všechno umím. Poté jsem tam ležel dva týdny bez nich, čtyři týdny, pět deset týdnů sám a nikdo do mě nic nehodil. Ta paní totiž slyšela, že je to nebezpečné, ani nevím proč, ale byl jsem z toho smutný.

Jednou její muž řekl: „Nemyslíš, že je ten mixér už k ničemu?“ Paní mu odpověděla: „Cestou do práce ho vyhod’!“ Byl jsem zděšen, že se mě takto zbavují, ten pán neměl ani ponětí, kam mě vyhodit, takže mě pohodil do jejich zahradního rybníčka a nechal mě tam.

Topím se tu a přemýšlím, za jak dlouho tu nebudu. Jsem tu již tři týdny a jediné, co vidím, je tma. Najednou jsem uslyšel dětský dupot dětí a dohadovaly se, že támhle něco je. Jeden z nich mě vytáhl a přinesli mě domů. Nyní jsem tu, v dětském pokoji a děti si se mnou hrají.

FÉN TONDA

David Bezděk, 8. A

Byl jeden fén, který se jmenoval Tonda. Jeho rodina ho používala na fénování, ale jednou se pokazil a rozběhl se. Tak ho rodina vyhodila, ale v lese vedle, kterého bydlela. Jeden večer šlo kolem stádo jelenů a ti ho pošlapali, protože ho neviděli. Další den ráno šla kolem třída 8. A, která šla uklidit les. Našli ho a odvezli na sběrný dvůr.

Tam fén opravili a poté byl uložen do krabice, kde se trochu bál, protože tam byla tma. Byl v ní i další fén, jmenoval se Johan a také vrták, který se jmenoval Franta. Stali se z nich kamarádi.

Krabici naložili do auta, když pak zastavilo, krabici vyndali, otevřeli a Tonda, Johana i Frantu vystavili do výlohy. První den si někdo koupil Frantu, pak Johana, ale Tonda nikdo. Byl z toho smutný, ale hned zas šťastný, protože šla kolem rodina, která si ho koupila.

MOBILNÍ TELEFON

Lukáš Kříž, 8. D

Jsem telefon, jsem už moc starý, občas se zaseknu. Kluk, který mě vlastní, chce nový telefon, ale jeho rodiče mu řekli, že nový telefon dostane až za vysvědčení. To se Ondrovi samozřejmě nelíbí, chtěl by to nějak urychlit, ale neví jak. Tak ho napadne, že by mě mohl rozbít.

Hodil mě na zem, to mě sice zbolelo, ale nic se mi nestalo, tak vzal kladivo a bouchl do mě, to zbolelo mnohem víc a praskl mi displej. Ondřej šel za maminkou, že má telefon s rozbitým displejem.

Zašli do obchodu, maminka opravdu Ondrovi koupila nový telefon. Jenže co se mnou? Ondra nevěděl, co by měl udělat, tak otevřel okno a vyhodil mě. Ležel jsem dlouhé hodiny na ulici. Když šla kolem paní, která venčila psy, tak mě sebrala a odnesla do sběrného dvora. Tam mě dali do kontejneru, kde byly rozbité telefony.

Jednoho dne nás odvezli do továrny, tam nás rozebrali na součástky a ze mě udělali nový telefon.

RECYKLACE

Jakub Vondrák, 8. A

Kdysi dávno žil jeden vědec, který chtěl někdy něco světu dokázat a řekl si, že by to mohlo být něco praktického, něco kam by se mohlo ukládat jídlo, aby déle vydrželo čerstvé a studené. Každé léto mu totiž bylo horko a chtěl mít vždy po ruce studený a osvěžující nápoj. Přemýšlel a přemýšlel, pak tvořil a tvořil a v den jeho narozenin ho dokonce napadl i název pro jeho nový vynález – lednice. Ledničky a lednice začaly být velice populární a cena byla také příznivá. Každý chtěl mít tu svou.

Vynálezce byl velice úspěšný a také bohatší, tudíž měl peníze na vylepšování. Později si koupil stroje, které mu s vyráběním a vylepšováním pomáhaly. Ale pak se vyskytly problémy – lednice čas od času přestaly fungovat. Jenže vynálezce neměl čas běhat od rodiny k rodině a opravovat lednice, tak si najal pracovníky a naučil je jak lednice vyrábět a jak je opravovat.

Jenže se vyskytnul ještě jeden problém, to když lednice přestane fungovat úplně – kam ji dát? Vynálezce si s tím lámal hlavu a pak ho napadl sběrný dvůr, který by sloužil k tomu, že by se tam odváželi rozbité lednice a vybrali by se z nich nepoškozené díly a dali se do nových lednic. Tak odkoupil velký dvůr kousek od svého domu a hned první den mu tam lidé přivezli první rozbité lednice k recyklaci.

LEDNIČKA

Nikola Suchá, 9. A

„Júúú“, poprvé jsem se nadechla. Pohybuji se na neznámém pásu a nejsem zde sama, kolem mě je spousta dalších ledniček. Pás nás veze do nákladního auta. Uvnitř už nějaké ledničky jsou a jakmile se sem žádná jiná nevešla, zavřeli dveře od auta a já jsem viděla jen tmu. Slyším, jak auto nastartovalo a my odjíždíme z továrny. „Kam nás to auto asi veze?“ Pomyslím si.

Nevím, jak dlouho jsme jeli, ale připadalo mi to jako celá věčnost. Když jsme zastavili, někdo vzal za kliku a otevřel. Všechny ledničky včetně mě oslnilo světlo a velická cedule s názvem Datart. Přišlo k nám několik lidí a začali nás postupně vyndávat. Pár ledniček odvezli někam do zadu a mě s dalšími třemi dopravili ke dveřím pod tu velkou ceduli. Postavili mě mezi různobarevné ledničky a přilepili na mě papír s čísly, kterým jsem nerozuměla. Než jsem se stihla vzpamatovat, kde to vlastně jsem, vtrhly do obchodu davy lidí. Svým vzhledem jsem upoutala mladšího pána. Já jsem totiž nebyla jednobarevná jako ostatní ledničky, měl jsem na sobě pestrobarevné flíčky. Chvilku se na mě díval a poté se obrátil a odešel k pokladně. Něco si domlouval s pánem za kasou a pak na mě ukázal rukou. „Hm, o čem si asi povídají.“ Zamumlala jsem si pro sebe.

Zase mě nakládají do auta, tentokrát to je menší autíčko. Ani jsem se nerozkoukala a už jsem stála v kuchyni naproti troubě. Pán mě začal plnit různými potravinami. Mám to krásný život. Později jsem zjistila, že v naší rodině žije i pes, který na mě neustále hledí a štěká. Ráda bych s ním popovídala, jenže mu nerozumím. Také pán je na mě hodný. Nikdy by mě nenechal prázdnou.

O 50 let později. Dneska mi není dobře. Cítím se unavená a slabá. Ráno, když pán

vstal a otevřel mě, se stalo něco hrozného. Dvakrát jsem zablikala a už se nerozsvítila. „Ach, nééé, co se mnou teď bude?“ Muž se na mě smutně podíval a vypočil mě ze zásuvky. Nejspíš jsem zhasla nadobro. Odváží mě na divně páchnoucí místo, kterému se říká sběrna. Vyložil mě zde a odjel! „Ani se nerozloučil“ zasmutním.

Nějací lidé mě začali rozebírat na různé kousky. „Au,“ vykřikla jsem, když mi utrhli dveře. Všechny mé šuplíky a poličky vyndali a hodili na jednu hromadu. Poté jsem jela po stejném pásu, jako když mě vyrobili. Od té doby si již nic nepamatuji. Možná mé šuplíky, poličky a dveře má zrovna vaše lednička. Nebo jsem doopravdy celá skončila na skládce.

RECYKLACE

Natálie Bezděková, 8. A

Ahoj, jsem obyčejná bílá pračka, která jen stála v obchodě a čekala na správného majitele, ale protože jsem byla moc drahá, čekala jsem tam dlouho. Jenže jednou se objevil jistý člověk, vypadal sympaticky a měl s sebou maličkou holčičku a říkal, že si mě chce koupit, v tu chvíli jsem byla strašně šťastná, že už konečně odcházím k někomu domů a budu součástí jejich rodiny, ale na druhou stranu se musím rozloučit se svými kamarády z prodejny.

Ten pán si mě ještě v ten den odvezl k nim domů, když jsme jeli v autě, pořád jsem se tam bouchala, bolelo to. Naštěstí jsme byli za chvíli doma, hned mě postavili na svoje místo a ještě v ten den si ve mně vyprali své oblečení, líbilo se mi to, ještě nikdy jsem to nezažila. Ta malá holčička u mě celou dobu, co se pralo prádlo, seděla a smála se, asi se jí to tak líbilo. Takhle jsem jim sloužila 5 let a celou tu dobu jsem byla v pořádku, vůbec jsem nezlobila a ani se nerozbíjela.

A najednou, v jeden den, byl to čtvrtek, jsem chtěla prát, ale nešlo spustit žádný program, byla jsem smutná, protože ten pán někomu volal a říkal, ať si pro mě přijedou a odvezou si mě. Asi po jedné hodině si pro mě opravdu přijeli, vzali si mě do auta a odjeli jsme, jeli jsme dlouho, až najednou jsme zastavili, bylo to někde, kde jsem to vůbec neznala, ale oni říkali něco o lese, tak si myslím, že se to jmenuje les, ale proč mě odvezli sem? Ještě kousek mě nesli a pak mě prostě odhodili a odešli. Čekala jsem tam velmi dlouho, procházela kolem mě spousta lidí a všichni jen koukali, ale nikdo si mě neodvezl.

Jednou se tam sešlo hodně lidí, dětí a prostě všichni tam uklízeli, konečně si mě odnesli do velkého auta, kterým mě odvezli do sběrného dvora, kde si mě hned vzali a začali rozebírat, nakonec mě recyklovali a já teď sloužím ve spoustě nových výrobků a u každého mám svoji část a jsem tak spokojená.

TROJ – STROJ

Adéla Nováková, 9. A

Kdysi dávno, ne až tak dávno, bylo - nebylo jedno malé království, ve kterém si potrpěli na módu a měli hodně šatů, kanýrů, mašle, pentle, punčošky, čepce, ale k takovému módnímu vkusu byla zapotřebí čistota, vůně a nežehlenou, na to si pan král velmi potrpěl. A protože království bylo nové doby, nemuseli pradelny používat takzvanou valchu, ale měli stroj, který uměl prát prádlo i bez namočení rukou. Byla to Romo pračka. Aby bylo prádlo dobře vyždímané, měli stroj nazývaný ždímačka. Byl sice hlučný, občas skákal po celé prádelně, ale pentle nebyly nikdy přetrhané. A co teď s tím prádlem? Slunce málo, vítr žádný, ovívání vějířem? Kdepak, kdepak, poběžíme za králem. Král

si prosbu vyslechl a myšlenky sprádá. Vymyslel jsem sušičku, sláva, sláva, sláva.

Ted' tu však máme strojů mnoho, ale místo žádné. Král se trochu zamyslel: „A mám to,“ zhurta zakřičel. Šroubky, matky, plechy taky použiju co tu je. Zrecykluji staré věci a vytvořím dílo, co potřebuje méně vody a nezabere místo. Jeden stroj, co umí vyprat, vyždímat a usušit, pro pradelny je to výhra, co práci hodně ušetří.

POHÁDKA ELEKTRO

Libuše Hrádková, 9. A

Bylo sluneční odpoledne a kdesi ve velkoměstě byl útulný domek. Nebyl nijak obrovský, ale čtyřčlenná rodinka tam spokojeně bydlí. Byli šťastní, ale o mě moc velký zájem neměli. Jsem Ledničkář, jméno mé. Ze začátku jsem byl spokojenou lednicí, ale v ten den se vše pokazilo ...

Rodinka zrovna jela na nákupy, takže jsem si klidně mohl povídat se svou kamarádkou mikrovlnkou. „Hej, kdy by se měli vrátit?“ „Vůbec nevím, ale měli by brzy, však ... Hodinko?“ „Nooo?“ Řekly hodiny. „Jo, jo – každou chvíli.“ Vrzly dveře. „Už jsou tu, všichni štronzo!“

„Tak děti, jděte nahoru, my tu s tatínkem uklidíme nákup.“ „Hele, zlato, ta lednice vůbec nefunguje, ale je zapojená, hm, to je divné.“ „Asi pojedeme koupit novou a starou lednici pojedu dát do sběrného dvora.“ „Ale sběrný dvůr bude asi zavřený, ne?“ „Uvidíme,“ řekl pan Novák a nakládal mne na vozík.

Přijeli jsme s panem Novákem ke sběrnému dvoru, ale byl zavřený. „No to mě podrž, ale co udělám s tou lednicí, no můžu ji nechat u těch popelnic ... třeba si ji někdo vezme, nebo ji odnese do

sběrného dvora.“ A jak pan Novák řekl, tak udělal, zůstal jsem sám.

Odbila půlnoc, a koho to nevidím v popelnici – fén. „Ahoj, já jsem Růžovka, protože jsem růžová.“ „A ty?“ Já ji odpověděl: „Jmenuji se Ledničkář, jsem rozbitý, měl bych být na sběrném dvoře, ale nějak jsem zůstal tady.“ „Aha, tak to ti pomůžu, já se tam nechystám, protože rozbitá nejsem, ale moje majitelka si koupila lepší fén a já jsem teď tady.“ „To je strašné!“ „Ani ne, ona se mnou špatně zacházela, takže teď jsem volná,“ řekla a já ji chápal. „Tak pojď za mnou, znám cestu, jak se dostat do sběrného dvora, aby tě mohli zrecyklovat a ty bys mohl být zase jako nový.“ Ta věta se mi zalíbila a tak jsem ji následoval. Prošli jsme mezi dráty až doprostřed sběrného dvora. „Hej, podívejte koho jsem přivedla,“ křikla Růžovka a kolem mě bylo tolik spotřebičů. „Ahoj, kámo, taky jsi rozbitý?“ zasmála se pračka. „Jsem Pračkář.“ „Ahoj, já jsem Ledničkář, těší mě,“ slušně jsem odpověděl. „Hned ráno nás odvezou a budeme zase jako noví,“ usmála se na mě televize. „Tak to je moc dobře, jsem unavený, takže ...“ „Takže budeš spát mezi námi, nestyd' se, všichni jsme tu přátelé,“ řekl Pračkář.

Slunce mě páliło do očí, na nebi nebyl ani mráček, najednou cítím, že mě někdo nakládá na nějakou plošinu, zavřel jsem oči a modlil se ...

Když jsem je otevřel, nemohl jsem tomu uvěřit, měl jsem novou barvu laku a už jsem se i jinak cítil – zdravěji. Já zase fungoval. Druhý den jsem byl hvězdou v obchodě, koupili si mě novomanželé a já měl opět domov.

O ELEKTRICKÝCH SPOTŘEBIČÍCH

Jakub Majer, 8. A

Byla jednou jedna stará powerbanka, kterou bohužel někdo zahodil v lese, když byl s rodiči na výletě. Powerbance bylo smutno, tak se rozhlížela, jestli tam není ještě někdo další. Asi po 10 minutách přišla srnka a chvíli jí s sebou nesla, ale pak začalo pršet. Powerbanka byla ještě nabitá, takže zkratovala. Srnka se lekla a zahodila ji hodně daleko.

Když přestalo pršet, uviděla starou mikrovlnku. Skamarádily se. Obě se snažily dostat z lesa pryč, zkoušely hodně věcí. Nejdříve skákaly, ale powerbanka se spíš kutálela a mikrovlnka se v podstatě nepohnula z místa. Asi po 20 minutách dostala mikrovlnka nápad – pomocí dveří se snažila odpálit powerbanku. Bohužel se to nepovedlo. Tak si povídaly a tak jim uběhly 3 dny, nic dalšího už je totiž nenapadlo.

Najednou však uslyšely kroky a pak i hlasy, které byly čím dál víc hlasitější, uviděly malé děti ze školy Anežky České, měly na sobě trička s nápisem recyklace, bylo jich asi 26 a byla s nimi i paní učitelka. Žádné z dětí je však nevidělo, tak se snažily na sebe nějak upozornit, dělaly pořádný rámus. Vyplatilo se. Děti je našly a vzaly je s sebou, pak je odnesly do sběrného dvora. Byla to sice dlouhá cesta, ale nakonec se tam dostaly.

Potom je dali k recyklaci a jejich různé části použili na výrobu nové powerbanky a nové mikrovlnky. Jednoho dne se dokonce potkaly v obchodě, nakonec si je někdo koupil a obě byly velmi šťastné.

MOBILNÍ TELEFON NOKIA X

Alexandra Malovcová, 8.B

Ahoj, jmenuji se Nokia X, ležím v prodejně Alza už 4 roky, ale nevím proč. Nevím možná je to tím, že skvělý foťák, vysokou výdrž, velkou paměť atd. u mě jaksí nenajdete. Jednou vedle mě ležel nějaký Ipon nebo tak nějak. Tehdy řekl: „Windowsy nikdo nechce. Hah.“ Druhý den vedle mě zbylo prázdné místo. A já si v tu chvíli uvědomil, že tady budu ležet ještě hooooodně dlouho. Když jsem ještě spal, probudila mě velká rána. Někdo otevíral vitrínu. „Já já já jsem tady, prosím!“ řval jsem z celé své plné baterky. A ano něco mě zvedá a náhle padám dolů, ocitám se v něčem šustivém. V té šustivé věci jsem byl celý den, nemohl jsem dýchat, potil jsem se a říkal jsem si: „Tohle je můj konec.“ V tu chvíli mě někdo vzal, otevřel můj domeček a vyndal mě.

V ten moment jsem se zděsil, držela mě nějaká malá holčička. Neuměla mě ani zapnout. Pořád mě strkala tomu svému tatínkovi, který aspoň věděl co se mnou má dělat. U něho jsem se cítil jako v ráji. Prošel všemi mými aplikacemi a ten pocit byl velmi krásný. Ted' ale zpět k té holčičce. Pořád se mnou hází ani ochranný obal mi moc nepomáhá. Jsem strašně odřený, poškrábaný, tlačítka mi vypadávají. Občas ze mě vypadne SD karta a já se cítím jako tělo bez duše. Konečně si mě vzala do školy, já se těšil, že uvidím kamarády z obchodu, ale místo toho jsem ležel celý den v lavici. Jen jednou

mě vyndala, tak aby mě nikdo neviděl. Něco si ze mě opsala, když psali písemku.

Jednou takhle do mě mlátila a říkala, jak jsem pomalý, proto jsem se jí naschvál vypnul. Tu aférku kolem toho byste zažít nechtěli. Třískla se mnou o zeď tak, že mi normálně vyletěli kontakty. Jediný, který mi zůstal, byl na záchranku, asi osud říkal jsem si. Po chvíli do mě strčila nabíječku, ta mě dokáže vždy rozveselit. Tak jsem se jí zapnul. Ona zase začala hrát toho oranžového hada, který mnou projíždí tam a zpět. „To ti nedaruju!“ řval jsem na ní, ale ona jakoby neslyšela a hrála dál. Když jsem byl „celej prolezlej“, konečně to vypla. Pak si ale usmyslela, že si mě vezme do vany. Byl jsem šťastím bez sebe. Vůbec jsem netušil, co by to mohlo být. Když v tom mě vzala mokrou rukou a já kýchl. „Co jsem to udělal?“ zděsil jsem se. Začala mě potápět a z mých děr začaly vycházet bubliny. A pak se to stalo, pustila mě a já šel ke dnu. Cítil jsem, jak mi začíná selhávat displej a do otvoru na nabíječku mi natéká voda. Holka mě hned vyndala, ale mě to připadalo jako věčnost.

Věděl jsem, že teď mi ani jako vždy rýže nepomůže. Cítil jsem, jak pomalu odcházím do mobilního nebe za svými kamarády, které jsem už dlouho neviděl. Tento domov mi dal jednu důležitou věc. Přejte si vždy mí milí mobilní kamarádi zůstat v prodejně.

O MIKROVLNCE

Šárka Zeusová, 3.C

Ahoj, já jsem mikrovlnka a dnes vám povím, jak jsem se vlastně zničila.

Jednoho dne se jedna babička rozhodla, že bude ve mně zavařovat. Na své velké zahradě si natrhala jahody, maliny a další chutné ovoce. Řekla si, že z toho udělá pečený čaj. Připravené ovoce nandala do skleniček, aby si děti v zimě pochutnaly. Rozhodla se, že taky pro dědečka udělá dobrot a do dalších skleniček přidala trochu rumu. Pak to dala do mikrovlnky. Teda do mě. Zapnula můj časový spínač a začaly se dít zajímavé věci. Skleničky začaly praskat a tlakem se utrhly moje dvířka. Sklo i ovoce bylo po zemi a na stropě, a to všechno kvůli rumu, který to všechno zavinil. Byl tam hrozný binec. A tak jsem skončila ve sběrném dvoře. Mám zde kamarády – varné konvice, staré trouby a dokonce i ledničky.

O STARÉM RÁDIU

Iva KOPECKÁ – 5.A

Bylo jednou jedno rádio, které si žilo skvěle a mělo báječné majitele. Pouštěli si ho každý den a náramně se s ním bavili.

Jednoho dne se začalo trochu zasekávat a chrčet. Rozhodli se proto, že pojedou do elektroservisu a nechají ho spravit.

Pan opravář se na něj podíval a řekl jim, že si ho tam musí tři týdny nechat, protože nemá správné součástky. Majitelé se s ním dohodli, že ho spravovat nebudou a koupí si nové, modernější.

Pan opravář ale rádio nechtěl zlikvidovat, protože mu připomínalo mládí, a proto si ho spravil a vylepšil. Hrál opět jako nové. Dokonce po letech si ho od něj vzala jeho dcera, protože jí připomínalo dětství, když všichni společně v neděli poslouchali rozhlasové pohádky.

Jednoho dne ale přestalo fungovat a oni ho dali na půdu, kde se na něj úplně zapomnělo.

Uběhlo několik tisíc let a na Zem přiletěli mimozemšťani, kteří navštívili starý dům a na půdě objevili rádio. Netušili, co to je, a tak přístroj zanesli ke svému technikovi. Ten ho spravil a už nehrálo na elektrický proud, ale na sušenky. Nejraději s jahodami nebo malinami. To se pak vesmírem nesly krásné melodie nebo pohádky pro děti.

Protože se sušenky pečou stále, bude naše rádio hrát navěky.

.....
.....
.....

POVÍDKA O MIXÉRU

Veronika ZEUSOVÁ – 5.A

Ahoj, jsem mixér a jmenuji se Pepa a budu vám vyprávět o mé pouti světem. Začalo to tím, že mě vyrobili a zavezli do obchodu s elektrospotřebiči. Tam jsem poznal spoustu kamarádů různé kvality. Třeba Míla. S tím jsem soutěžil, koho z nás si dřív koupí. Také Klára, to byla fajn kamarádka. No, a taky Zdeněk, který byl z nás mixérů nejdokonalejší a často se i zbytečně vychloubal.

Jednou však přišel den, kdy přišla rodinka a začala si vybírat mixér do domácnosti. Hádejte, který jim padl do oka. Ano, byl jsem to já a konečně jsem mohl říci Mílovi, vyhrál jsem. Trochu ho to mrzelo, ale věděl, že přijde den, kdy i on skončí v nějaké prima domácnosti.

Moji majitelé si mě odnesli k pokladně, zaplatili a uklizeného v krabici uložili do kufru auta. Rozjeli jsme se a brzy jsem se ocitl v krásné moderní kuchyni. Postavili mě na linku vedle dřezu. Bylo to hezké místo. Okamžitě jsem se seznámil s kohoutkem Jirkou a dřezem Katkou. Byli jsme hned velkými kamarády.

Nemohl jsem se dočkat, kdy se budu točit, sekat, šlehat, drtit,... Taký jsem se těšil na to, až mě špatně zavřou a banány s mlékem budou lítat všude. To by byla švanda.

Čas plynul a za pár let jsem se opět ocitl v krabici a jel autem. Čekal jsem opět nablýskanou kuchyň a místo toho plot, dvůr, hora plechu, monitorů, plastu,... Ocitl jsem se na místě, kde visela cedule SBĚRNÝ DVŮR. Strašně jsem se lekl a chtěl jsem křičet: „Nenechávejte mě tu! Mám strach!“ Ale najednou jsem zaslechl: „Ahoj Pepo! Poznáváš mě? To je let, co jsme se neviděli.“ Byl to Míla z obchodu. I jeho tam přivezli a prý už před dvěma měsíci. To bylo radosti ze shledání. Už mi nebylo vůbec smutno.

Dny utíkaly a my jsme se postupně setkali se Zdeňkem, Klárkou, Jirkou a Katkou. Všichni jsme se smířili s tím, že jsme dosloužili a jen čekáme, kdy na nás přijde řada a alespoň malá část z nás bude použita na úplně novou potřebnou věc a my se sejdeme v nové domácnosti, kde se bez nás neobejdou. Už aby to bylo.

.....
.....
.....

FOTOAPARÁT

Michaela Satranová, 8.B

Muž v bílé košili klečí na trávníku a pokouší se vyfotit krásnou fialku. Dlouho přibližuje, ostří a vyladuje obraz, dokud je konečně se vším spokojený a stejně jako mnohokrát předtím zmáčkne spoušť, avšak opět ho čeká ten samý výsledek. Obrazovka se zatměla, ale snímek se nepořídil. Uražený fotograf šeptem pronese tichou kletbu, vyhrabe se na nohy a „na truc“ jeho přístroji, hodí ho na zem přímo před popelnici se smíšeným odpadem a nazlobeně odchází.

Slunce se, doprovázeno mraky barvy cukrové vaty, protkané paprsky připomínající stříkance pomerančového džusu, potichoučku vytrácelo z oblohy, a foťák se cítil opuštěně. Vítr žalostně povíval a černý Canon Powershot G7 X Mark II čekal, až se pro něj majitel vrátí. Ale nestalo se.

Tak tam ležel tři dny. Rozbitý, smutný a sám.

Z útržků rozhovorů příchozích a odchozích lidí vyhazujících velké černé pytle, plastové obaly i popsané papíry se dozvěděl, že popelářské auto si pro něj přijede zítra. To by byl jeho konec, kdyby se zrovna ten den Honzík neprojížděl s kamarády na kole a výjimečně se touto cestou nevracel domů.

Všiml si aparátu ležícího na betonu a očička se mu rozzářila vzrušením. On sám by si pořádný foťák dovolit nemohl. Jeho rodičům přišlo toto umění jako naprostá ztráta času a nehodlali do něho investovat. Pomyšlení, že by se Honzík mohl jednoho takového snadno zmocnit, v něm vyvolalo upřímné nadšení. Popadl ho a napjatě zmáčkl tlačítko ON/OFF, a k jeho štěstí se doopravdy zapnul. Ani prasklý displej ho neodradil, opatrně ho položil do košíku na předních řídítkách a uháněl na místo, kde by si mohl svůj úlovek co nejefektivněji vyzkoušet. Často tam chodil s kamarády i sám, když mu bylo smutno, anebo neměl co dělat o letních večerech, a tak věděl, že tam na kopečku je ten nejkrásnější západ slunce v celém městě. A

kde jinde pořídit jeho oficiálně první uměleckou fotografii?

I chlapec však po dlouhých přípravách zjistil, jak se věci s jeho novým kamarádem mají. A fotoaparátu bylo jasné, že zase zůstane sám.

Honza nehodil flintu do žita a dojel za svým strýcem, který mu vždy v podobných případech pomohl. „Myslíš, že bys to dokázal spravit?“ zeptal se, ukazujíc důvod jeho návštěvy a mačkajíc dokola to samé tlačítko bez viditelného výsledku.

Po dlouhém dumání, otevírání foťáku a zkoumání každé drobnosti v něm, strýc jen zavrtěl hlavou a se slovy: „Bohužel, Honzo,“ a dalšími odbornými názvy, kterým chlapec nerozuměl, se s pozdravy pro jeho rodiče s Honzíkem rozloučil. A fotoaparátu se z jeho umělecké duše vytratila poslední naděje.

Honzík ale nebyl hloupý, a i když se ho nechtěl vzdát, bylo mu jasné, co má udělat. Baterie si nechal, a až je jednoho dne vypotřebuje, odnese je do školní sbírky. Zato s foťáčkem se rozloučil a dal ho do kontejneru s elektrospotřebiči. Fotoaparát byl šťastný, že je mezi svými, a Honzovi alespoň trochu zlepšilo náladu, že udělal dobrou věc.

ÚKOL DO RECYKLOHRANÍ

Tonda Thieu, IX.C

Můj nový majitel Hans Skočdolesa je milionář, jehož koníčkem je sběratelství, ale ne ledajaké. Sbírá staré spotřebiče – staré ledničky, rozbité pračky, nefunkční sporáky ... Pokud se ptáte na to, jak jsem se k němu dostal, rád Vám to povím.

Můj příběh začal v rodině Zelených, která si mne jednoho dne zakoupila. Ve své době jsem byl nejnovějším modelem televizoru. Pocítil jsem štěstí, když jsem se v této rodině ocitl, neboť na mě byla má rodina náležitě hrdá. Získal jsem čestné místo v obývacím pokoji a rodina se dmula pýchou, kdykoliv se mnou mohla pochlubit. Já ji na oplátku přinášel zábavu a úsměvy na tvářích. Nejčastěji mě používal malý Pepa, který rád sledoval pohádky.

Jenže roky plynuly. Za pár let si má rodina koupila novou televizi – novější model. Mladík si říkal Panasonic a mým úkolem ho bylo vyškolit a říci mu, jak to v této domácnosti funguje. Nový fešák se stal středem pozornosti, a já byl zapomenut. Jen malý Pepa na mě nezapomněl. Přestěhoval jsem se k němu do pokoje a strávili jsme spolu ještě mnoho hezkých chvil.

Čas však běžel dál. Pepa dospěl, založil si rodinu, začal pracovat. „Co bude se mnou?“ pomyslel jsem si.

Pepa si mě vzal do svého nového domu, kde jsem sloužil jeho dětem. Nyní jsem stár a nefunguji. Rodina dostala od známých novou televizi. Pepova manželka trvala na tom, aby se mne zbavili. Po dlouhém rozhovoru se rozhodli, že mě zrecyklují. Já na pokraji smrti jsem uslyšel hlas: „ Proč mi tu televizi neprodáte? Jsem sběratel a rád bych ji od Vás odkoupil.“

A stal se zázrak! Byl jsem převezen do vily, kde jsem byl umyt a poté vystaven. Mé roky práce nepřišly vniveč. Dostal jsem se totiž do ráje!

ŽIVOTNÍ DRÁHA

KÁVOVARU

Radim Urban, IX.C

Tak to jsem já. Kávovar. Má mě každá druhá domácnost. Lidé mne používají celkem často, hlavně po ránu, když vstanou z postele a chystají se na celodenní pracovní šichtu. Už od chvíle, co jsem sjel z výrobní linky, jsem tušil, že můj život nebude žádný med.

A ejhle, měl jsem pravdu! Hned první den, co jsem dorazil do obchodu s elektronikou, si mě vyzvedl takový svalnatý, nabručený chlap. Prodavači vysvětlil, že mě potřebuje proto, aby po ránu zapomněl na to, že musí chodit denně do práce, která ho nebaví.

Když si mě přivezl domů, uviděl jsem tam hromadu prachu, neumyté nádobí, špinavá okna, nevysáté koberce... „No nazdar,“ řekl jsem si, „to mě čeká tedy šťastný život!“

Hned první ráno, když se můj první spotřebitel chystal do práce, do mě nalil přes litr vody a do mého filtru nasypal tolik kávy, kolik se jen vešlo. Pak mě zapojil do elektřiny a nechal mě v ní tak dlouho, dokud má skleněná konvice téměř nepraskla.

Takhle se to dělo den co den po celý rok. Jednoho dne se to stalo!

Konvice nevydržela obrovský tlak a praskla. Mého pána to rozzuřilo, a proto se rozhodl, že se mě zbaví. Naštěstí nebyl hloupý a odnesl mě do popelnice na elektro.

V popelnici jsem si uvědomil, že je se mnou asi konec. Když přijeli po dvou dnech popeláři, byl jsem si tím už stoprocentně jistý. Odvezli mě do sběrného dvoru. „Určitě mě teď spálí!“ pomyslel jsem si. Jenže jsem se mýlil.

Místo do spalovny jsem zamířil na recyklaci. Tam mě rozebrali na součástky, vyčistili, vylisovali. Prý ze mě udělají nový elektrospotřebič, což se mi celkem zamlouvá. Takže v příštím životě sjedu z výrobní linky třeba jako topinkovač, mixér nebo něco jiného. A možná, že mě podruhé čeká lepší život. Kdo ví?

Vysloužilý spotřebič

Kristýna Pajdiaková, 8.B

Ahoj,jak se máte? Já docela špatně. Ptáte se PROČ? Tak se posadte a já vám povím svůj příběh.

Všechno to začalo tak před rokem,kdy jsem teprve přicházela na svět.Pojmenovali mě:pračka Bosch.Byla jsem krásná,čistá a plná energie. Mí výrobci mne „hýčkali,"dávali na mě pozor a hlavně se snažili,abych tak jak jsem vypadala,vydržela aspoň ještě desítky let.

Poprvé jsem světlo spatřila 10.března 2017.Postavili mě do výlohy s ostatními.Stávali se z nás „kámošky".Lidé kolem nás s obdivem procházeli.I když jsme byly sousedky,každá se pokoušela potopit tu druhou,jen aby byla zakoupena.Takhle to pokračovalo dalších deset dní.Pak si mě někdo objednal a já opouštěla mé kamarádky.Bylo mi smutno,že už je nikdy neuvidím.

23.března 2017 jsem prala u rodiny Nových.Byla to milující rodina, která si všeho vážila.Bohatá rodina to zrovna nebyla,ale jakmile se jednalo o něco důležitýho,bylo jim jedno kolik utratí.Jediný,kdo ze mě nebyl moc nadšený,se nazýval Rex.Rex byl jejich domácí mazlíček, který se mě bál.Ale,co se dalo dělat.

Stala se ze mě pomocná ruka maminky,jelikož prala každou chvíli.Kdykoliv,co jsem doprala,maminka ke mně přišla a začala naříkat,co by bez ze mě dělala.Tohle mi vždy zahřálo u srdíčka.

O sedm měsíců později přišel tatínek z práce domů a nepřestával se usmívat.Povýšili ho v práci.

Přestali si všeho vážit včetně mě.Zlomilo mi to mé elektrické srdíčko.Začali se mnou bouchat.Nechávali

v oblečení drobné, kapesníky a někdy to byli větší věci,však nikdo si neuvědomal,že mě to bolí.

Jednou tak zrána se mě pokoušela maminka spustit.Nešlo to.Nemohla jsem se spustit.Nejspíš mi zapadl knoflík do bubnu a ucpal mi čerpadlo.Začali se mnou třepat,kopat do mě a bouchat, jen abych se spustila.Ale přitom mě rozbili ještě více.Už jsem se ani nerozsvítila.Byl to hrozný pocit,být znova odpojena.

Místo toho,aby mě odvezli na sběrný dvůr,vyhodili mě na skládce.Smrdělo to tu.Vůbec se mi tu nelíbilo,chtěla jsem zpátky.Začala jsem ronit persil,který ve mně zbyl.Vzpomínala jsem na ty krásné dny doma,na to voňavé prádlo vyndané z mého břicha.Nechtěla jsem vzpomínat,ale zažívat.

Nooo a teď pořád sedím na té skládce sama.Opuštěná, bez nikoho.Už chápete, proč se tak cítím.

ŽIVOT ELEKTROSPOTŘEBIČE

Kateřina Růžicková, 8.B

Jsem mobilní telefon od značky Samsung. Mám zlatou barvu, skleněná záda a velký display. Sice vypadám dobře, ale díky svému vzhledu jsem velmi křehký.

Vlastní mě patnáctiletá dívka, ale vůbec na mě nedbá. Nekoupila na mě žádný obal, a neustále mě pouští na zem, nebo mě hází na stůl. Nejvíce trpím, když mě půjčí bratrovi. Její bratr je nešikovný a nepořádný. Tím, že na mě nekoupila ani ochranné sklíčko, tak už mi málem praskl display, jelikož mě její bratr upustil na dlažbu. Má taky pořád špinavé ruce, takže jsem pořád mastný a zašpiněný.

Hodně mi vadí, že nemůžu dát najevo, co mi vadí. Mohl bych se jen tak vypnout, nebo spouštět náhodné aplikace, nebo si stáhnout zavirovanou aplikaci. Jenže nemůžu. To by mě potom odvezli do servisu, a dali do továrního nastavení, čímž by mi úplně vymazali paměť a vše ostatní. Nebo by mě zničili úplně. To ovšem nechci. Chci jen lepšího majitele, nebo aby se moje majitelka polepšila. Stačil by mi kryt, sklíčko a lepší péče.

Nedávno mě položili na kuchyňský pult vedle telefonu otce mé majitelky. Ten se ale má. Má vše, co chce a potřebuje. Majitel ho často čistí, což je taky super. Nejradši bych se s ním vyměnil. Promluvil jsem si s ním, ale nedokáže mi pomoci.

Má majitelka mě před nedávnem upustila na zem. Praskl mi display. Bolelo to hodně, a taky mě naštvalo, že otec mé majitelky mě nenechal opravit a ani nepoučil dívku. Prostě ji nechal, aby mě používala vesele dál. Můj display mě bolel víc a víc. Praskal od pravého horního rohu do středu až dolů, k levému dolnímu rohu.

Chtěl jsem, aby mé utrpení přestalo, ale namísto toho se to zhoršovalo.

Když jsem zase mluvil s telefonem otce mé majitelky, domluvili jsme se, že se vypnu a nenechám zapnout. Servis pro mě bude lepší. Sice se strašně bojím sešrotování a toho, že mě použijí do jiných strojů, nebo nepoužijí vůbec, ale risknu to.

Ještě v ten den jsem se vypnul, a už nezapnul. Moje majitelka byla zmatená, snažila se mě zapnout, ale nedal jsem se. Poté mě přinesla svému otci, který zkoušel vše možné. Zkoušel mě zapnout normálním i jakýmsi jiným způsobem. Nic. Nenechal jsem se zapnout. Už jsem měl všeho dost. Nepřesvědčil mě ani vystrašený a smutný výraz dívky. Sice jsem měl namále, když má majitelka skoro upustila slzu, ale odolal jsem. Oblékla se, a šla na autobus, aby mě dala do servisu, kde by mě měli opravit.

V servise mě položili na stůl. Přišel ke mně nějaký pán, podíval se na mě, a zakroutil hlavou. Odešel někam dozadu, kde si promluvil s prodavačkou. Vrátil se ke mně, a začal mě zapínat. Nedařilo se mu, tak se rozhodl, že mi zatím opraví display. Moje utrpení bylo konečně u konce. Display byl opravený, a opravář se rozhodl mě zapnout. Povedlo se. Vrátil mě majitelce, která přišla už s krytem a ochranným sklíčkem. Byl jsem tak šťastný, že si moje majitelka vzala ponaučení. Od této chvíle se ke mně chovala jinak. Starala se o mě, tak, jako jsem vždy chtěl.

